

متن پرسش

سلام: طلبه ای هستم ۴۱ ساله. بیست سال است طلبه ام و از اول طلبگی تقریباً هیچ گناهی نکردم. و از زمینه های گناه هم فرار کرده ام. بعضاً عنایاتی هم به من شده است. دائم به قبض و بسط زنده ام به حمدلله. تقریباً تمام عرفان نظری را خواندم. الان بین فصوص و فتوحات مطالعه دارم. از مباحث اخیر شما هم استفاده برده ام. کتاب رساله الولایه و مصباح الهدایه که شرح فرمودید. کل المیزان را یکبار اجمالی خوانده ام. یکبار هم بعضی سوره ها را تفصیلاً خواندم. اسفار را سه بار مطالعه کردم و از محضر استاد جوادی استفاده زیادی بردم. اینها را خدمت استاد عرض کردم تا موقعیتم را درک کنید و راهنمایی کنید. وگرنه قصد دیگری نداشتم. وگرنه هم بنده می دانم و شما هم بهتر از بنده می دانید که همه اینها هم او نمی شود. گرچه کمک می کند. دانایی است نه دارایی به قول خودتان. حال سوالی دارم: احساس می کنم دیگر نمی توانم بالاتر بروم. احساس را کد بودن در سیر می کنم. گرچه فیوضات می رسد ولی بعد از این بیست سال که اکثر مستحبات را هم ملکه خود کردم. تمام رذایل را با کمک اساتید از بین بردم. گناه را هم اصلاً فکرش را نمی کنم. فقط الان نمی دانم ادامه راهم را بی استاد می توانم طی کنم یا نه؟ راهنمایی بفرمایید

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: این که می فرمایید احساس را کد بودن می کنم، در این سیر این حالت، حالت به تکوین رسیدن است که جناب خواجه عبدالله انصاری مثلاً در مورد «حال» می گوید: از جلوات شهود الهی است در دیدن حقایق، و راه باقی ماندن آن «شهود الحقیقه لا کسباً، و رفض الدّعوی لا علماً، و البقاء مع نور الیقظه لا تحفظاً.»

استقامت احوال، استقامت در شهود حقیقی است که کسباً به دست نیامده و سعی کند آن شهود و آن برق بماند و یا لااقل زود نرود و نیز در استقامت احوال ادعا را بردارد ولی نه به صورت علمی. طوری شود که از حالش بجوشد که ادعا نکند و به حسب حال رفض ادعا کند و نیز در استقامت احوال بر نور یقظه باقی باشد ولی نه از سر تکلف بلکه به اقتضای همان حال. رویکرد سالک باید در این مرتبه چنین باشد که حال را که شهود حقیقت است و به سراغ او آمده حفظ کند، و در ادامه ی این استقامت در آن حال خوش معنوی، نظر به خود نداشته باشد تا دعوی نقش داشتن در این امر بکند و این غیر از آن است که از نظر علمی خود را متذکر کند که همه چیز از آن خدا است و من هیچ کاره ام. در حضوری قرار

گیرد که «إِنَّ الْأَمْرَ كُلَّهُ لِلَّهِ» (آل عمران/۱۵۴) و در ادامه باقی بماند به آن نور یقظه که در ابتدا بدان منور شد و از این طریق خود را از هر غفلتی محفوظ بدارد. البته به وقتش این موضوعات بیشتر روشن می‌شود. لذا پیشنهاد می‌شود منازل السائرين را با شرحی که جناب حجت‌الاسلام و المسلمین استاد یزدان‌پناه داده‌اند، دنبال کنید. موفق باشید